

Medine Devri

Medîne'ye daha önce hicret eden Eshâb-ı kirâm ile Medîneli müslümanlar, Kâinatın sultânının Mekke'den hicret için hareket ettiğini duyunca, teşrîfini harâretle ve heyecanla bekliyorlardı. Bu sebeple Medîne-i münevverenin dış semtlerine gözcüler koyup, şehirlerini şereflendirecekleri anda, Efendimizi karşılamak için can atıyorlardı. O'nun muhabbetiyle yananlar, kızgın çölün suya olan hasreti gibi gözlerini ufka dikerek günlerce beklediler. Nihâyet birden; "Geliyorlar! Geliyorlar!..." diye bir ses işitildi. Sesi duyanlar, sıcak çölün ortalarına doğru göz gezdirmeye başladılar. Evet!... Evet!... Onlar da kızgın çölde, güneşin yakıcı sıcaklığına rağmen, büyük bir heybetle kendilerine doğru ilerlediklerini görmüşlerdi.

Sevinçle birbirlerine; "Müjde!... Müjde!... Resûlullah geliyor!... Peygamberimiz geliyor!... Sevinin ey Medîneliler! Bayram edin! Habîbullah geliyor!... Baş tâcımız geliyor!..." diyerek bağırmağa başladılar. Bu haber bir anda Medîne-i münevvere sokaklarını doldurdu. Yedisinden yetmişine, yaşlısından hastasına kadar herkes, bu eşi görülmedik sevinçli haberi bekliyorlardı. Bütün Medîneliler en güzel elbiselerini giyinerek, sūr'atle Âlemlerin efendisini karşılamak için koştular. Tekbir sedâları semâyı çınlatıyor, sevinçten gözyaşları sel gibi akıyordu. Hüzün ve mutluluk dolu bir hava esiyor ve Medîne, târihinde en güzel günlerden birini yaşıyordu. Bir tarafta, herkesin "Emîn" lakabıyla tanıdığı, Allahü teâlânın Habîbini öldürmek için üzerine mükâfat koyanlar; diğer tarafta ise O'nu ve arkadaşlarını korumak, bağırmasına basmak ve bu uğurda canlarını fedâ etmek isteyenler vardı. Medîneliler bir an önce sevgili Peygamberimizin nûrlu cemâlini görmek istiyorlardı. Medîne, Medîne olalı böyle sevinçli, böyle mübârek bir an görmemişti. Bu, o güne kadar yaşanmamış bir bayramdı.

"Hoş geldin yâ Resûlallah!." "Bize buyurun yâ Resûlallah!..." şeklindeki istekler ortalığı çınlatıyordu. Medîne'nin ileri gelen kimselerinden bâzıları Kusvâ'nın yularından tutup; "Yâ Resûlallah! "Bize buyurun..." diyerek istihâmda bulundular. Onlara; "Devemin yularını bırakınız. O me'murdur. Kimin evinin önünde çökerse, orada misâfir olurum!" buyurdular.

Herkeste büyük bir heyecan ve merâk başladı. Acabâ Kusvâ nereye çökecekti?! Medîne içine doğru Kusvâ ilerliyor, her kapının önünden geçerken ev sâhipleri; "Yâ Resûlallah! Bize teşrîf ediniz, bize teşrîf ediniz!" diye yalvarıyorlardı. Peygamber efendimiz onlara tebessüm buyurarak; "Devenin yolunu açınız! Nereye çökeceği ona buyrulmuştur" diyordu. Kusvâ, nihâyet Peygamber efendimiz bugünkü Mescid-i şerîfinin kapısının bulunduğu yere çöktü. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem devesinden inmediler. Hayvan tekrar ayağa kalktı, yürümeye başladı. Eski yere çöktü ve bir daha kalkmadı. Bunun üzerine efendimiz, Kusvâ'nın üzerinden inip; "İnşâallah menzilimiz burasıdır" ve "Burası kimindir?" buyurunca; "Yâ Resûlallah! Amr'ın oğulları Süheyl ve Sehl'indir" diye cevap verdiler. Bu çocuklar yetim idi. Peygamberimiz; "Akrabâlarımızdan hangisinin evi buraya daha yakındır?" buyurdular. Zirâ Resûlullah efendimizin dedesi Abdülmuttalib'in annesi Neccâroğullarından idi. Hâlid bin Zeyd Ebû Eyyûb el-Ensâri hazretleri sevinçle; "Yâ Resûlallah! Benim evim daha yakındır. İşte şu evim, şu da kapısı" diyerek heyecanla gösterdi. Kusvâ'nın yükünü indirip, Resûlullah efendimizi buyur etti. Medîneli müslümanlar ve Muhâcirler, Efendimizin hicretine pek ziyâde sevindiler.

Kaynak: Peygamber Tarihi Ansiklopedisi / Cild 6